

се пуснаха леко и съ виковете надолу. Ахъ, колко имъ бѣше приятно това. Тъ не се

уморяваха Качваха се, пуцаха се, и играта имъ се влади. Тъ се увлѣкоха.

Въ това врѣме отъ гората тихо се примъкна кум ца лисица. Тя чу вѣркане отъ кокошки, замири се ъ на пѣтелъ, вмѣтна се ти-

хо у Дудулчови, найде се хубаво съ кокошки, занесе и на лисичетата.

Привечеръ Дудулчо се завърна вкѣщи уморенъ отъ игра. Първата му грижа бѣ да обиколи кокошкитѣ. Ала на мѣстото имъ Дудулчо намѣри само пера и кости.

Разплаканъ влѣзе вкѣщи Дудулчо и не знаеше, какво да прави. Сълзи безпирно течеха отъ очитѣ му. Какво ще каже баба му Търкаланка, като си дойде?

— Не, по-добрѣ да не съмъ живъ! — помисли Дудулчо. Ето азъ ще намѣря меда и ще го взямъ всичкия, да ми се пукне коремътъ и да умра. И Дудулчо свали гърнето съ меда, взе една лъжица и почна да яде. Но гърнето бѣ голѣмо. Дудулчо яде и се нааде тъй хубаво, че не можеше вече да прѣгльща. Но коремътъ не му се пукна. Скрѣбътъ за кокошкитѣ му прѣмина, и сълазитѣ му прѣсъхваха. Само страхътъ отъ баба му не го напуцаше.

Тѣй седна и се замисли. И понеже коремътъ му бѣше се надулъ доста, той го притисна съ възглавницата да не би навистина да се пукне